

Nr. 254/C2/532/III-5/2016

CONCLUZII

formulate de procuror în cauza nr.815/1/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, având ca obiect rezolvarea de principiu a următoarei chestiuni de drept :
"dacă, în respectarea principiului legalității pedepsei, este admisibilă o contestație la executare, întemeiată pe dispozițiile art.598 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală, având ca obiect menținerea cu prioritate a anulării suspendării condiționate a executării pedepsei, dispuse conform art.85 din Codul penal din 1969 și înlăturarea revocării suspendării condiționate a executării aceleiași pedepse, măsuri aplicate prin hotărâri definitive intrate în autoritate de lucru judecat"

Prin încheierea din 3 februarie 2016, pronunțată în dosarul nr.4987/312/2014*, Tribunalul Ialomița a adresat Înaltei Curți de Casație și Justiție solicitarea de a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept :

"Dacă, în respectarea principiului legalității pedepsei, este admisibilă o contestație la executare, întemeiată pe dispozițiile art.598 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală, având ca obiect menținerea cu prioritate a anulării suspendării condiționate a executării pedepsei, dispuse conform art.85 din Codul penal din 1969 și înlăturarea revocării suspendării condiționate a executării aceleiași pedepse, măsuri aplicate prin hotărâri definitive intrate în autoritate de lucru judecat".

Instanța care sesizează, apreciază întrunite condițiile art.475 din Codul de procedură penală întrucât hotărârea ce se va pronunța în cauză va fi definitivă, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu a mai pronunțat o hotărâre prealabilă pentru soluționarea acestei chestiuni.

Opinia completului de judecată asupra problemei de drept este în sensul că singurul remediu juridic prin care pot fi soluționate cauzele în care, în urma contopirii unor pedepse, a rezultat o pedeapsă nelegală, intrată în autoritate de lucru judecat, stabilită prin neaplicarea dispozițiilor deciziei pronunțate în recursul în interesul legii nr.42 din 13 octombrie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secțiile Unite¹, este contestația la executare, întemeiată în baza art.598 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală.

Instanța apreciază că, în raport de cele statuate prin decizia pronunțată în recursul în interesul legii nr.42/2008, solicitarea vizează stabilirea unui remediu juridic pentru alte situații decât ipoteza sesizării prin același rechizitoriu cu o pluralitate de infracțiuni ce determină aplicarea atât a anulării cât și a revocării suspendării condiționate a executării pedepsei, prevăzute de art.85 și art.83 din Codul penal din 1969.

I. Situația premisă care a generat problema de drept supusă dezlegării

În raport de problema de drept supusă dezlegării este necesară redarea situației condamnărilor anterioare dispuse față de condamnatul D.R.T.

1. Prin sentința penală nr.1669 din 20 decembrie 2012, pronunțată în dosarul nr.19581/212/2012 al Judecătorei Constanța, definitivă prin decizia penală nr.42 din 3 aprilie 2013 a Curții de Apel Constanța, s-a dispus condamnarea inculpatului D.R.T. la :

- pedeapsa de 7 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.211 alin.1, alin.2 lit.b și c din Codul penal anterior cu aplicarea art.37 lit.a din același cod (fapta a fost comisă la data de 24/25 martie 2012) ;

¹ Publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr.204 din 31 martie 2009

- pedeapsa de 6 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.211 alin.1, alin.2 lit.c din Codul penal anterior cu aplicarea art.37 lit.a din același cod (fapta a fost comisă la data de 7 mai 2012).

Întrucât primul termen al recidivei postcondamnatorii îl constituia pedeapsa de 2 ani închisoare a cărei executare a fost suspendată condiționat, aplicată prin sentința penală nr.203 din 16 februarie 2012 a Judecătorei Constanța, definitivă prin nerecurare la 29 februarie 2012, în baza art.83 din Codul penal din 1969 a fost revocată această pedeapsă și adăugată la pedepsele de 7 ani și 6 ani închisoare, iar, în urma contopirii, conform art.33 lit.a și art.34 lit.b din același cod, **s-a stabilit să se execute pedeapsa cea mai grea de 9 ani închisoare.**

2. Prin sentința penală nr.393 din 29 martie 2013, pronunțată în dosarul nr.2484/212/2012 al Judecătorei Constanța, definitivă prin decizia penală nr.388 din 17 mai 2013 a Curții de Apel Constanța, s-a dispus condamnarea inculpatului D.R.T. la :

- pedeapsa de 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.180 alin.2 din Codul penal din 1969 cu aplicarea art.320¹ alin.7 din Codul de procedură penală anterior (fapta a fost comisă la data de 14 mai 2010) ;

- pedeapsa de 2 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.213 din Codul penal din 1969 cu aplicarea art.320¹ alin.7 din Codul penal anterior (fapta a fost comisă la data de 26 mai 2010);

- pedeapsa de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.208 alin.1 – art.209 alin.1 lit.e din Codul penal din 1969 cu aplicarea art.320¹ alin.7 din Codul de procedură penală anterior (fapta a fost comisă la 5 august 2010).

Instanța constatând că faptele deduse judecății sunt concurente cu fapta pentru care a fost condamnat la pedeapsa de 2 ani închisoare a cărei executare a fost suspendată condiționat, pe un termen de încercare de 4 ani, aplicată prin sentința penală nr.203 din 16 februarie 2012 a Judecătorei Constanța, definitivă prin nerecurare la 29 februarie 2012, a dispus, conform art.85 din Codul penal anterior anularea acestei pedepse.

Astfel, în baza art.33 lit.a și art.34 lit.b din Codul penal din 1969 a contopit pedepsele aplicate pentru faptele deduse judecății și pedeapsa de

2 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr.203 din 16 februarie 2012 a Judecătoriei Constanța, **urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare.**

3. Prin cererea adresată Judecătoriei Tulcea, ce a făcut obiectul dosarului penal nr.4427/327/2013, condamnatul D.R.T. **a solicitat în baza art.449 din Codul de procedură penală anterior, contopirea pedepselor dispuse prin sentințele penale nr.1669 din 20 decembrie 2012 și nr.393 din 29 martie 2013 ale Judecătoriei Constanța.**

În motivarea cererii, acesta a solicitat reanalizarea situației sale juridice prin prisma deciziei pronunțate în recursul în interesul legii nr.42 din 13 octombrie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secțiunile Unite, în sensul de a se da eficiență doar anulării suspendării condiționate a executării pedepsei, chiar dacă nu se află în ipoteza statuată prin dispozițiile deciziei menționate, referitoare la situația sesizării prin același rechizitoriu cu o pluralitate de infracțiuni.

Judecătoria Tulcea, prin sentința penală nr.1191 din 23 septembrie 2013, a admis cererea de contopire și a dispus următoarele :

Au fost descontopite pedepsele :

- **de 9 ani închisoare aplicate prin sentința penală nr.1669 din 20 decembrie 2012 a Judecătoriei Constanța**, definitivă prin decizia penală nr.42 din 3 aprilie 2013 a Curții de Apel Constanța în pedepsele componente (stabilite ca urmare a revocării suspendării condiționate a executării pedepsei de 2 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr.203 din 16 februarie 2012 a Judecătoriei Constanța, definitivă la 29 decembrie 2012) :

- de 8 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.211 alin.1, alin.2 lit.c din Codul penal din 1969, cu aplicarea art.37 lit.a din același cod ;

- de 9 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.211 alin.1, alin.2 lit.b și c din Codul penal din 1969, cu aplicarea art.37 lit.a din același cod ;

- **de 2 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr.393 din 29 martie 2013 a Judecătoriei Constanța**, definitivă prin decizia penală nr.388 din 17 mai 2013 a Curții de Apel Constanța în pedepsele :

- de 2 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.180 alin.2 din Codul penal din 1969 cu aplicarea art.320¹ alin.7 din Codul de procedură penală anterior ;
- de 2 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.213 din Codul penal din 1969 cu aplicarea art.320¹ alin.7 din Codul de procedură penală anterior ;
- de 2 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.208 alin.1 – art.209 alin.1 lit.e din Codul penal din 1969 cu aplicarea art.320¹ alin.7 din Codul de procedură penală anterior ;

În temeiul art.33 și art.34 din Codul penal din 1969 au fost contopite pedepsele repuse în individualitatea lor, în pedeapsa cea mai grea, de 9 ani închisoare, pe care sporit-o cu 6 luni, **urmând să fie executată pedeapsa de 9 ani și 6 luni închisoare.**

Din considerentele hotărârii reiese că ipoteza avută în vedere la pronunțarea deciziei nr.42/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secțiile Unite nu este identică cu situația condamnatului, iar hotărârile de condamnare sunt definitive, intrate sub autoritate de lucru judecat, astfel încât pedepsele aplicate nu mai pot fi modificate.

Recursul formulat de condamnat a fost respins prin decizia penală nr.9 din 14 ianuarie 2014 a Tribunalului Tulcea.

4. Dosarul în care s-a solicitat lămurirea chestiunii de drept are ca obiect contestația la executare formulată de condamnatul D.R.T. întemeiată pe aceleași considerente, acesta solicitând modificarea pedepsei rezultante de 9 ani și 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr.1191 din 23 septembrie 2013 a Judecătorei Tulcea, în sensul aplicării cu prioritate a anulării suspendării condiționate a executării pedepsei, invocând dispozițiile deciziei pronunțate în recursul în interesul legii nr.42/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secțiile Unite.

Judecătoria Slobozia, prin sentința penală nr.701 din 13 octombrie 2015, pronunțată în dosarul nr.4987/312/2014* a respins, ca neîntemeiată, contestația la executare, motivând că, aspectele invocate au fost examinate anterior printr-o hotărâre definitivă, intrată sub autoritate de lucru judecat.

Împotriva acestei hotărâri, condamnatul a formulat contestație ce face obiectul cauzei în care a fost formulată chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită.

Prin urmare, condamnatul a solicitat, pe calea contestației la executare, modificarea unei pedepse rezultate în urma unei cereri de contopire, judecate definitiv, invocând aceleași motive avute în vedere la soluționarea cererii de contopire.

II. Analiza admisibilității sesizării

Dacă primele două condiții de admisibilitate sunt îndeplinite - sesizarea aparține unui complet de judecată investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (Tribunalul Ialomița investit cu soluționarea unei contestații împotriva unei hotărâri pronunțate în contestație la executare, conform art.597 alin.7 din Codul de procedură penală) ; problema de drept a cărei dezlegare se solicită nu a făcut și nici nu face obiectul niciunei proceduri de asigurare a unei practici judiciare unitare -, condiția pertinentei, respectiv dependența soluționării pe fond a cauzei în care a fost invocată de lămurirea chestiunii de drept, apreciem că nu este îndeplinită.

Așa cum s-a arătat, obiectul cauzei în care a fost formulată solicitarea întemeiată pe dispozițiile art.475 din Codul de procedură penală este judecarea unei căi de atac (contestație) formulate împotriva unei hotărâri pronunțate în contestație la executare ; la rândul său, contestația la executare a vizat o hotărâre definitivă de contopire a unor pedepse definitive. De precizat că în procedura de contopire s-a solicitat (atât în fond, cât și în recurs) aplicarea celor statuate prin decizia pronunțată în recurs în interesul legii nr.42/2008, instanțele de fond, respectiv recurs analizând această solicitare și respingând-o. De altfel, incidența deciziei nr.42/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secțiile Unite a fost, după rămânerea definitivă a hotărârii pronunțate în procedura de contopire, reiterată ca motiv de contestație la executare.

În acest context, se solicită instanței supreme să se pronunțe asupra admisibilității unei contestații la executare al cărei temei formal îl reprezintă art.598 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală, cauza de stingere sau de micșorare a pedepsei fiind identificată de instanța de trimitere cu incidența

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM ADJUNCT PROCUROR GENERAL

celor statuate prin decizia nr.42/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secțiile Unite.

În condițiile în care este unanim admis că o contestație la executare făcută în afara cazurilor prevăzute de lege este inadmisibilă, iar instanța de trimitere consideră deja că incidența deciziei nr.42/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secțiile Unite reprezintă motivul prevăzut de art.598 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală (aspect care rezultă din motivarea opiniei completului de judecată), dezlegarea solicitată instanței supreme vizând admisibilitatea contestației la executare este fără obiect (altfel spus, odată ce s-a stabilit că o anume împrejurare constituie cauza de micșorare a pedepsei, deci motiv de contestație la executare, aspectul admisibilității acesteia este implicit soluționat).

Din această perspectivă, instanța de trimitere pare, mai curând, că solicită instanței supreme confirmarea soluției sale.

Dincolo de aceste aspecte factuale specifice cauzei în care a fost formulată, obiectul dezlegării solicitate îl reprezintă admisibilitatea contestației la executare, chestiune care nu este specifică dispozițiilor legale care reglementează modul de soluționare a fondului cauzei cu care a fost investită instanța de trimitere (a se vedea, în acest sens, decizia nr.22/2014 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Monitorul Oficial nr.817/2014).

Prin noua instituție procesual penală nu s-a urmărit exonerarea judecătorului investit cu soluționarea cauzei în ultimul grad de jurisdicție de obligația legală de rezolvare a pricinii sale, instanța supremă nesubstituindu-se acestuia. Așa încât, prealabil sesizării, instanța de trimitere are obligația verificării îndeplinirii condițiilor de formă ale cererii cu judecarea căreia a fost investită, abia ulterior, în cazul unui răspuns afirmativ la acest prim demers, având a supune examenului instanței supreme acele chestiuni de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, chestiuni cu privire la care are îndoieli. Nu doar aspectele vizând fondul cauzei, ci și cele ce vizează chestiunile incidentale cad în sarcina exclusivă a instanței legal sesizate. În speță, prin modul de formulare a întrebării, instanța de trimitere transferă asupra Înaltei Curți sarcina verificării admisibilității cererii cu judecarea căreia a fost sesizată. Cum respingerea ca inadmisibilă a unei cereri este o posibilă soluție, a solicita instanței supreme tocmai verificarea îndeplinirii unei condiții de admisibilitate

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PRIM ADJUNCT PROCUROR GENERAL

Într-o cauză particulară, înseamnă a-i cere să dea o soluție acelei cereri, ceea ce excedează competenței sale.

Pentru motivele invocate, oricare ar fi dezlegarea pe care Înalta Curte de Casație și Justiție ar da-o problemei de drept cu care a fost sesizată, aceasta nu va avea consecințe juridice asupra fondului cauzei, neinfluențând în niciun mod soluția dată de instanța de trimitere contestației la executare cu judecarea căreia a fost investită.

În acest context, sesizarea este inadmisibilă.

*

*

*

Având în vedere cele arătate, în temeiul art.475 – 477 din Codul de procedură penală, vă solicităm să respingeți ca inadmisibilă sesizarea prin care Tribunalul Ialomița a solicitat dezlegarea următoarei chestiuni de drept :

”Dacă, în respectarea principiului legalității pedepsei, este admisibilă o contestație la executare, întemeiată pe dispozițiile art.598 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală, având ca obiect menținerea cu prioritate a anulării suspendării condiționate a executării pedepsei, dispuse conform art.85 din Codul penal din 1969 și înlăturarea revocării suspendării condiționate a executării aceleiași pedepse, măsuri aplicate prin hotărâri definitive intrate în autoritate de lucru judecat”, nefiind îndeplinite una dintre condițiile de admisibilitate a sesizării, respectiv ca de lămurirea respectivei chestiuni de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

**PRIM ADJUNCT AL PROCURORULUI GENERAL*,
Dimitrie Bogdan LICU**

* În condițiile vacanței funcției de Procuror General, potrivit dispozițiilor art.15 alin.4 din Regulamentul de ordine interioară al parchetelor, aprobat prin Ordinul nr.2632/C/2014 din 30 iulie 2014 al Ministrului Justiției, modificat prin Ordinul nr.1650/C/2015 din 18 mai 2015 al Ministrului Justiției (Monitorul Oficial nr.367 din 27 mai 2015).